

— Чакай! Слушайте!

Тримата се сбраха единъ до другъ, смълчани и съ разтуптѣни сърдца. Вѣтрътъ полюшна гората по-силно, и надъ главитѣ имъ се пронесе въздишката на бороветѣ.

— Слушайте! — пошепна Слави. — Стори ми се, че нѣкой вика!

Сега вече всички здравата се уплашиха. Притаени, тѣ се вслушаха отново. Изведнажъ заедно съ шумоленето на гората откъмъ дола се дочу далеченъ тънъкъ плачъ:

— О-о-о! — Нѣкой, наистина, плачеше и викаше отдолу.

— Любо, фенерчето! — викна изведнажъ Слави. — Тамъ е падналъ нѣкой. Ехо-о!... —